

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Vita Spirituali, Eivsque Perfectione - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1611

De victoriis perfectorum. Cap. xxxiiij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77833)

dixit: Quoniam tribulatio vestra conuertetur in gaudium. Illa omnia sunt verus honor, & vera sanctorum gloria, quoniam eos honorabiles reddunt, & verissimum honorem habentibus deferunt. Hunc tu honorem quare, hunc non vanis laudationibus, sed peccatorum, & defectuum confessione, non ineptis dignitatum presentationibus, sed virtutum exercitatione ambi. Ita honorem allequeris, quem non maledicorum morsus adimat, quem non dignitatis perfunctio diuellat, quem non diuitiarum amissio consumat, sed in aeternum honorem commanatus, semper floridus imperturbatus, & omnibus admirandus exultat.

De victoris perfectorum.

C A P. XXXIII.

Dilectus Domini Ioannes in sua reuelatione, sanctorum futuram gloriam post presentem tribulationem delineans, vidit eos stantes ante thronum, & in conspectu agni, amictos stolis albis, & palmae in manibus eorum.] Statio quidem ante thronum sanctorum, honorem amplissimum; amictus albus, quo Agnum imitantur; eorum vitam purissimam; & palmae manibus praelatae, victorias obtentas de hoste designant. Nihil enim gloriosius, quam principum more coram solio Regis regum stare: nihil purius, quam in conspectu Agni quempiam candidum apparere; nihil victoriosius, quam inter caelites victorem hostium pronunciari. Licet autem honor victoriam subsequatur, in reuelatione Ioannis sermone praecedat, quoniam de postrema sanctorum victoria, aut de omnibus ipsorum victoriis loquebatur, quarum finis expectandus non est (sicut diximus) vt eos honore, ac reuerentia celebremus. Ideoque sanctorum honor ante victoriam a nobis est expositus, quoniam non vnam tantum victoriam, sed vniuersas ipsorum victorias non tam prosequi, quam attingere cupimus, post quas omnes non honorem apud homines, sed praemium apud Deum confidenter expectant.

Perfectos igitur esse victores inde constat, quod primo pro fortitudine sibi data ad praeliandum, deinde pro ipsa obtenta victoria immensas Deo gratias referunt. Gratiarum actio ipsorum, est illa prophetae cantilena: Benedictus Dominus Deus meus, qui docet manus meas ad praelium, & digitos meos ad bellum.] Fatentur his verbis se, non propria virtute, sed virtute Domini de hoste reportare triumphos. Fatentur se minus expertos ad bellum esse, & a Domino instrui, atque eius viribus adiuari. Fatentur ingenuè, quod si suo duci non innituntur, nullatenus valebunt de virtutis hostibus triumphare. Cuius rei Bernardus est testis, qui de sponsa loquens, haec ait: Frustra nititur, si non innititur, scilicet super dilectum suum. Sanè etiam contra se innitens inualefcet, & facta seipsa validior, coget pro ratione vniuersa iram, metum, cupiditatem, & gaudium veluti quemdam animi curum bonus auriga reget, & in captiuitatem rediget omnem carnalem affectum, & carnis sensum ad nutum rationis in obsequium virtutis.] Iure autem consentitur sancti, a Domino manus eorum ad bellum instrui, & digitos ad accipiendum gladium, & lanceam conuenienter aptari, quoniam in Deuteronomio Dei auxilium ad praeliandum & vincen-

dum sibi promissum est. Si exieris, inquit, ad bellum contra hostes tuos, & videris equitatus & curus, & maiorem, quam tu habeas, aduersarij exercitus multitudinem, non timebis eos; quia Dominus Deus tuus tecum est, qui eduxit te de terra Aegypti:] Terra Aegypti vita prophana est, a qua viri perfecti, potestate Dei educti sunt, & ad terram promissionis, id est, ad vitam sanctitatis amatricem translati. In hac terra non omnia pacata sunt, non omnia secura, quia maxima hostium multitudo aduersus sanctos insurgit, vt eos a terra, lacte & melle manante, quam semel possederunt, disturbent. At sancti & perfecti, iuxta datum sibi praecipuum, non timent, neque hostibus inferiores se putant, nam Dominus a dextris est illis, ne commoueantur. Eandem gratiarum actionem pro adiutorio sibi dato, ad vincendum, idem sanctus Dauid sanctorum nomine alio loco decantat, dum ait: Docens manus meas ad praelium, & componens quasi arcum aureum brachia mea: Dediti mihi clypeum salutis tuae, & mansuetudo tua multiplicauit me. Accinxisti me fortitudine ad praelium: incuruasti resistentes mihi subtus me. Hoc opus Dei est, manus dissolutas ac debiles ad praelium instruere, & brachia carnis in brachia aera, id est, fortia & robusta, commutare. Opus Dei est, hominem clypeo ad salutem munire, & aliquando, aut cadentem, aut nutantem erigere, ac vt ipse vincat, atque virtutibus augeatur, cum mansuetissime sustinere. Opus Dei est, infirmitatem fortitudine cingere, & ex hostibus seruos facere, & eos ad vtilitatem hominum ordinare. Huic eximio beneficio sancti se gratos ostendunt, & pro eo laeti gratiarum actionem non praetereunt.

Perfectorum quoque vox est, illa Pauli sententia, qua se vicisse & superasse testantur. Deo autem gratias, qui dedit nobis victoriam per Dominum nostrum Iesum Christum.] Quam victoriam? Certè omnem victoriam: qua vniuersos suos hostes vicerunt, & non solum in ditione sua, verum etiam (quod miru est) in alioru ditione prosperarunt. Tres namque esse animae humanae hostes mundum, Diabolum & carnem nullus ignorat, de quibus Bernardus ait: Si essemus in domo illa non manu facta aeterna in caelis, vbi nullus inimicus intrat, nullus exit amicus, nihil esset timendum. Nunc verò tribus malignissimis, & validissimis ventis expositi sumus, carni, diabolo, & mundo, qui conscientiam illuminatam moliuntur extingueri, insufflantes in cordibus nostris desideria mala, motus illicitos, & ita te repente turbantes, vt vix praenosceri valeas, vnde venias, aut quò vadas.] His hostibus impij seipfos ligatos & compeditos dederunt, de quibus dictum est: Percussimus foedus cum morte, & cum inferno fecimus pactum:] Imperfecti verò in rebus minoribus se illi pusillanimitè subiecerunt, quorum oblatos honores amant, suasiones, si non recipiunt, auscultant, & commoda consecretantur. At perfecti viri quam longissimè possunt, ab se ablegant, & tamquam cum immanissimis hostibus nullum patiuntur cum eis inire commercium. Imò illos victos ac superatos a se fugant: & quisqueorù dicit & facit illud Davidis: Persequar inimicos meos, & comprehendam illos: & non conuertar, donec deficiat. Confringam illos, nec poterunt stare, cadet subtus pedes meos. Gloriosè mundum primum hostem perfecti vincunt, cuius laudes fugiunt, cuius dignitates despiciunt, cuius diuitias parvipendunt. Nò illi plausus hominum ob rectè facta quaerunt, imò quantum decet, & licet, seipfos ab obtutibus humanis abscondunt, ne vanaluis thesaurum virtutum, ac sanctarum actionum surripiat. Non dignitates ambiunt, neque

ad pra

Apoe 7.

Psal. 143.

Bern. ser. 84. in c. 1.

Deu. 20.

2. Reg. 2.

1. Cor. 15.

Bern. ser. 3. in vigilia Natiuitatis Domini.

Ipsa. 28.

Psal. 17.

ad prelationes anhelant, sed eas tanquam periculorum semina, & distractionis initia constanter deuitant. Non opes congregant, sed magnas diuitias reputant, rebus terrenis carere, vt seipfos amori celestium accommodent, & cor suum in tranquillitate possideant. Ideo mundus eos vt hostes odio habet, vt fortes timet, vt sibi contrarios vitat, & sæpè dum illi necessitate compulsi, ab huius seculi splendore se exoluere non valent, ipsis ad eorum bonum tanquam vilissimum mancipium inseruit. Magnum enim perfectorum bonum est, quin & magna gloria Dei, si illi opibus cumulati, dignitate amplissima sublimati, & eximii honoribus amplificati, nec amore opibus hæreant, nec de dignitate gaudeant, nec de honore superbiant. Quibus illud Pauli omnino congruit. *Mihi mundus crucifixus est, & ego mundo.*

Galat. 6.

Mundus crucifixus est illis, quos suorum bonorum contemptores, suæ doctrinæ irrisores, & suorum militum persecutores iudicat. Et illi crucifici sunt mundo, cuius opera atque doctrinam onus importabile putant. Mundus illis est crucifixus, quoniam, vt inquit Chrysostomus, omnia quæ vulgo putantur magnifica, illis sunt mortua. Et ipsi mundo, quia mundanarum rerum cupidine non tenentur, quippe qui mortui sunt illis. Non potest maior esse victoria, quam hostem interire, & ne vquam se iterum efferaat, vita priuare. Vnde perfecti victores sunt mundi, cuius in se desideria interficiunt, & planè illum in semetipsis occidunt. Nec potest aliquis vincere, nisi viuentem, quem, dum resistit, superat, & in suam redigit potestatem. Non ergo perfecti vquam à mundo vincuntur, si à sua perfectione non decidunt, quia velut mortui, neque eius minas audiunt, nec promissiones, quibus illiciantur, aduertunt, neque pœnis inflictis resistunt. Non solum autem perfecti, quia mundo mortui, minimè à mundo vincuntur, verùm ipsam quoque vincunt, atque disiciunt, quoniam mundo mori, non est aliud, quam vires infringere, & quidquid ipse magnum reputat, conculcare. Quòd si, vt mundo mortui, viri perfecti mundum prosterunt, quanto magis illum vt Christo viuentes superabunt, quia iam non tantum quod in mundo lucet, despiciunt, sed omnibus rebus mundanis superiores facti vitam quandam supra mundanam, id est, celestem, instituant. Ad hanc autem victoriam Saluator noster Christus animat sanctos suos, dum ait: *In mundo pressuram habebitis: sed confidite, ego vici mundum.* Tribulationes enim patiuntur sancti, quia mundum sibi aduersarium sentiunt. At in duce suo Christo confidunt, què si illum, vt milites strenui sequuntur praelio, non dubium, quin cum Christo vincente vincant, & cum Christo mundum superante, superabunt.

Ioan. 16.

Victoriam etiam perfecti de diabolo secundo hoste reportant. Nam si diabolus superbia, inani gloria, inuidia, & tristitia aduersus perfectos præcipuè pugnat, ipsi dum hæc à se propellunt, diabolum pugnantem, & non prævalentem dispellunt. Perfecti humiles sunt, qui nec virus superbiæ, nec inanis gloriæ suscipiunt. Fratrum amatores sunt, qui bona fratribus cupiunt, nec de eorum prosperitate tristantur. Hæc ergo dæmonis tela non illis officiant. At aduersarius iste non his solis armis pugnat, sed omni armorum genere, omni scilicet apparatu vitiorum humanum genus debellat. Ita est. Sed sancti, qui ad genus humanum natura pertinent, sed virtute naturam excellunt, nullis armis diaboli debellantur, imò ipsum vincunt, atque subiiciunt, quoniam validioribus omnium virtutum armis instru-

A] ti sunt. Denique arcus fortium superatus est, & infirmi accincti sunt robore.] Illi enim, qui non tantum natura, sed in sua etiam aestimatione infirmi sunt, quia veri humiles, & de se submissè sentientes, celesti robore proteguntur, vt arcum fortissimorum dæmonum superent, & ignitas eius sagittas extinguant. Videbis dæmones sibilantes, & nescio quas fictas dilicias, & impuras voluptates susurrantes, & nonnumquam amarissimas quasdam tristitiæ & indignationis cogitationes obmurmurantes; & videbis perfectos, nec furtiuè auscultantes (quod non semel imperfecti faciunt) sed aures suas diligenter obturantes, ne vocem incantantium audiant, quæ ipsos non aduertentes decipiat. Audiuit Eua vocem serpentis, & auscultauit, & longam cum eo disputationem contexit, & verbis altissimi argumentatoris capta est, eiusque persuasionibus compedita: Hi verò prudentia communem viuorum matrem vincentes, non cum dæmonibus disputationem ineunt, non ad verba ipsorum attendunt, non vel leuem vocis sonum excipiunt, sed caput serpentis, id est, initium tentationis, conterunt, & in visceribus Iesu Christi, aut intra proprium cor semetipsos abscondentes, dæmones, qui oblatrabant, irrisos extra relinquunt. Illa, quam imperfecti imitari solent, initium suggestionis admittit, post quod totum corpus tentationis ingressum est, consensum extorquens, & ipsam & nos omnes occidit. At perfecti in hoc ab imitatione matris se subtrahunt, & vt non consentiant, quantum possunt, non sentiunt, nec primam decipientis vocem excipiunt. Sciunt namque scriptum esse in Iob, caput aspidum fuget, & occidet eum lingua viperæ.] Id est, qui initium suggestionis diabolicæ libens suscipit, morti infensus seipsum tradit. Et ne in hanc miseram mortem incurrant, caput, aut fel aspidum fugere, & prauam cogitationem corde voluere reformidant. Ecce ergo victores diaboli, qui armati virtute Christi, torum infernum suis pedibus strenuè subiiciunt. Merito verò armati Christi virtute dicuntur, qui vt vincant, charitate cinguntur, virtutibus roborantur, gratia Christi proteguntur, sine qua miserimè vincerentur. Quare si victores sunt, vincit Christus in illis, de quo ait Ioannes, quia exiuit vincens, vt vinceret.] Nam ob hoc tentationes suas vicit, quibus diabolus eum aggressus est, vt tentationes suorum, quem admodum Rupertus ait, adiuvando superaret.] Nec id Apostolus siluit, dicens: *In eo, in quo passus est ipse, & tentatus, potens est, & eis, qui tentantur, auxiliari.* Ipse itaque victor diaboli viros perfectos eiusdem hostis victores fecit, & superbissimum inimicum, dum nec ad colloquium admittunt, eorum potestati subiecit.

1. Reg. 2.

Genes. 3.

Iob 20.

Apoc. 6.

Ruper. li.

4. in Apo-

ca. ad c. 6.

Hebr. 2.

1. Reg. 14.

E] At carnem suam, hostem vtique omnium potentissimum, non minus potenter deiiciunt. Cui, cum perfecti viri licita, & permessa negant, non difficulter à vitis illicitisque compescunt. Ita eam domant, & assidua mortificationis censura distringunt, vt sola necessaria vix accipienda cupiat, & à non necessariis absteineat. Ita sensus à corruptibilibus rebus abducunt, vt studiois actionibus occupatos, quos ante conuersionem arma iniquitatis experti fuerant, iam instrumenta sanctitatis videant. Quare seipfos vndique abnegantes, & omnes sensus, & corporis motus omni ex parte moderantes, carnis affectas aduersus spiritum vndique irumpentes euincunt. Idque signatum est in Saule, cum adhuc erat puer vnus anni, nec innocentiam perdidit; de quo legimus: *Quia confirmato regno super Israël, pugnat per circuitum aduersum*

Greg. lib. 7. in 1. Reg. ad. c. 14.

Apo. 2.

Num. 24.

Ambr. in Psal. 36. in illud. Observavit peccator.

Basil. ser. de sanct. Sordio. Martyr.

Sapient. 4.

omnes inimicos eius, & quocumque se verterat, superabat.] Is, sicut post casum reprobatorum, ita ante lapsum perfectorum imago fuit, qui regnum virtutis stabiliter possidentes in circuitu adversus sensus, & motus carnis pugnant, & quocumque se vertunt, illos expugnant. Quod mysterium in predictis verbis involutum esse, Magnus Gregorius hac luculentissima oratione declarat. In circuitu quidem vincunt, quia linguam, & os, & oculos, & omnia corporis membra, ab illicita actione custodiunt. Dum enim linguam perfecte per silentium muniunt, quasi in vna parte victores sunt, & dum vident oculis, quae concupiscere dedignantur, ex alia parte victores fiunt. Saepè etiam mala audiunt, & repellunt, & quia noxia reprobant, reprobando triumphant. Cunctis ergo sensibus victores sunt, qui per eorum aliquem subdi malignis spiritibus nolunt. Sed & dum cordi inepta cogitatio offertur, hostis, qui reprobat, eliditur. Qui enim noxia quaeque abicit, hostem potenter premit. Et qui item læta contemnit, & adversa non metuit, quae reliquit aliquando peruersa, non repetit, & ad caelestia feruenter currit, hostes, quos in circuitu patitur, superare declaratur.] Perfecti ergo viri seipsos vndique munientes, & carnis, ac sensuum suorum illicitis motibus imperantes, gloriosissimam victoriam de importunissimo hoste consequuntur. Et quia bellum cum isto infestissimo inimico periculosius est, & victoria difficilior, ideo dum carnem vincunt, illustriorem mercedem accipiunt. Vincenti, inquit Dominus per os Ioannis, dabo manna absconditum, & dabo illi calculum candidum, & in calculo nomen novum scriptum, quod nemo scit, nisi qui accipit.] Quisnam est iste vincens, qui inter septem victores tertio loco victor pronunciat, nisi qui doctrinam Nicolaitarum vxores prostituentium explodit, qui persuasionem Balaam mittentis coram filiis Israël luxuriae scandalum, reiecit; qui blanditias carnis in semetipso per continentiam interimit? Huic in huius victoriae praemium datur manna absconditum, id est, perfecta contemplatio diuinorum, & calculus corporis munditia castitatis candidus, & nomen novum, quo Christi filius quam simillimus compelletur, digna prorsus merces mundorum, qui nomen, & dignitatem splendidissimam lucrantur, dum carnis spurcitas & foeditates contemnant.

Has victorias de immanissimis hostibus viri perfecti in ditione sua, hoc est, in semetipsis, pariunt, sed alias non minus gloriosas de eisdem hostibus in ditione aliena, nimirum in suis proximis, percipiunt. Quis enim sermone explicare poterit, quoties perfecti, peccatores orationibus à saeculo extrahunt, doctrina, à laqueis diaboli eripiunt, & solo exemplo à carnis nexibus liberant? Iusti enim vita, inquit Ambrosius, redarguit peccatorem, quem tacita maiore auctoritate condemnat, quam si voce loqueretur.] Nec solum sanctorum exemplum oculis iniquorum conspectum, hostes animae superat, sed & virtus solo auditu percepta, aut in codicibus lecta, prostermit. Vnde Basilus ait: quòd cum in sanctis voluminibus Moysi vitam, morum lenitatem, nostrae naturae magnopere optatam audimus, statim æmulamur. Ioseph, dum audimus, aut legimus vitam, illius assequi castitatem magnopere cupimus. Si verò Samsonis narratur historia, ad illius imitandam fortitudinem accendimur. Quod autem Ambrosius & Basilus scripserunt, docuit sapiens luculentus, cum de vera sapientia, id est, de virtutis perfectione, ait: Cum praesens est, illam imitantur, prouocati scilicet exemplo eius; & desiderant eam, cum se eduxerit,] nem-

pe cum se ab hominum conspectu, siue per mortem viri perfecti, siue per absentiam subtraxerit, & in perpetuum coronata triumphat, incoinquatorum certaminum praemium vincens.] Prorsus bene; vt qui in semetipso, atque in aliis mundum, diabolum, & carnem vincit, triumphum, & coronam victoris assequatur, & in perpetuas aeternitates mundissimum certaminum, sed actibus studiosis purificant, felicissimè praemia conquirat. Est ergo perfectus victoriam interfecto, demonum profugator, passionum, & sensuum victor. Cui per omnia quadrat illa Machabaei praecleara laudatio: Similis factus est leoni in operibus suis, & sicut catulus leonis regens in venatione. Et persequutus est iniquos perscrutans eos, & qui conturbabant populum suum, eas succendit flammis: & repulsi sunt inimici eius praetimore eius, & omnes operarij iniquitatis conturbati sunt; & directus est salus in manu eius.] Hic enim sicut leo fortissimus bestiarum, qui ad nullius pauet occursum,] nullum genus spiritualium praeciorum intentatum relinquit; & sicut catulus leonis, qui solo rugitu bestias exterrit, sic gemitibus vitia sua in fugam conuertit.] Hic affectus suos inordinatos scrutatur, non vt foueat, sed vt persequatur, & cohibeat eos; & noxia desideria cordis tranquillitatem turbantia, charitatis ardore succendi. Hic denique omnes hostes animae suae timore concutit, & à finibus suis, nimirum à sensibus, potenter auertit. Merito profecto triumphali indumento, vestitur, & multis coronis coronabitur. Nam de sanctis scriptum est: Quia sedent circumamicti vestimentis albis, & in capitibus eorum coronae aureae.] Quis enim albam vestem meretur, nisi qui mundiciam in vita seruauit? Et cuius caput multis, ac diuersis coronis ornatur, nisi qui non vnam solam victoriam, sed multas de hostibus reportauit? Imitemur ergo perfectos in fortitudine praeliandi, atque in felicitate vincendi, vt cum illis consimilibus fertis coronemur.

1. Mach. 3.

Pror. 30.

Apo. 4.

Quam admirabilis sit perfectorum vita.

C A P. XXXIV.

X his quae haecenus dicta sunt, non erit difficile intelligere, vitam perfectorum esse mirabilem, quam tot & tam supernaturalia dona collustrant. Enimvero si miracula, secundum nomen suum, magnam in mentibus hominum admirationem excitant, quia ordinem naturae praetereunt, quanto maiorem perfectorum vita admirationem ingeret, quae communem ac naturalem viuendi modum superans, spirituum caelestium caeteribus se infert, & supra humanos affectus caput attollit: Multa quidem sunt, quae eam admirabilem faciunt. Vnum eorum est raritas: quae enim rara sunt; & non passim reperiuntur, semper hominibus admirationi fuerunt, licet minora sint iis, quae, quia communia, & quotidie visa, humanis oculis vilaeunt. Hinc, vt Gregorius considerauit, si mortuus suscitetur, si virga arida floreat, si homines multo frusto panis satientur, si aqua in viuum permute- tur, vniuersi admirantur, quos tamen, si homo generetur, si ex arente terra arbuscula germinet, si ex vno grano plura multiplicentur, si humor terrae in

vitem

Grego. 6. mor. ca. 6.